

Ա Ռ Կ Ո Ւ Ս Ա Ն

Հ Ռ Ի Փ Ս Ի Մ Է

«Մայր խնդ հոգւոյս կուսութեամբ.»

ԽՈՐԵՆ.

Կարնան վարդերուն մեր բոսորագեղ
Ըզմայլեցուցիչ բուրմանց հետ մէկտեղ՝
Հասաւ, Հռիփսիմէ՛, ինձ քոյդ յիշատակ,
Ու լրցաւ սրբաիկս հոտովդ անուշակ:

Պանդըխտիս ոսկերքն ու լանջ ել իթունդ՝
Երբոր լրսեցի քո սիրուն Անունդ.
Պահ մը զիմ տրխուր շրջակայս մոռցայ՝
Իբրու Հայրենեաց թէ ի՞նչոց մըտայ:

Կարծեցի տօնիդ քո զերզ քաղցրաւոր
Լըսել անդ հրնչեալ բըլուր առ բըլուր.
Ու իբր իքո սուրբ թէ կացեալ գաւիթ՝
Լըսել զիմ եղբարցս օրհնութեան շրփնդ:

Կարծեցի տեսնել քո հասակակից
Հայունեաց կուսիցքն դաս հրճուալից,
Խայտալ Կուսանիդ իվեհ յաղթութիւն՝
Որով յաղթանակ կանգնեց կուսութիւն:

Կարծեցի տեսնել Սեղանոյդ վըրան՝
Ծաղկիդ՝ ճըւիրեն վարդեր ու շուշան,
Ծաղկունք՝ ո՞հ թոռունք ծաղկանցն այն կարմիր
Ջոր արեան ցօղով քով ոռոգեցիր:

Եւ իմ սիրտ տրոփեց, քակուեցաւ լեզու,
Եղբարցս հետ խառնել ձայնիկս յալելու.
Հռիփսիմէ՛, գոչեմ, բայց աւանդ իմ ձայն
Օտար երկնի տակ ցըրուեցաւ ունայն:

Եւ ահա սրբաւ զընաց խընդութիւն ,
Կըտրեցաւ շըրթանցս ուրախ օրհնութիւն .
Աչքերս հոսեցին ու զփունջն այն թացին
Զոր կապեր էի քո սուրբ խորանին :

Ո՛հ , թէ կընդունիս զեղբարց սիրտ ուրախ ,
Ո՛վ Կոյս , կընայիս եւ յիմ ախուժախ .
Արդեօք չես ցաւիր պանդըխտիս բաղդին ,
Որ լամ երբ երկիր խընդայ ընդ երկին :

Եւ ինչպէս չըլամ երբոր չեմ արժան
Պագնել ըզնըշխար քո եւ սուրբ Սեղան ,
Որ ցաւած աչքիս կաթի քո սուրբ եղ
Ու ցամքեցընէ զվըշտանցս իմ հեղեղ : . . .

Այլ դուն թէ տաճար ունիս Հայաստան ,
Սակայն տիեզերք փառացդ է կայան .
Թէ ես հայրենեաց եմ աքսոր ընկած ,
Միթէ քո սիրոյդ եմ դուրս մընացած :

Ո՞ զքեզ աւելի կըսիրէ քան զիս ,
Ո՞ քեզ ամէն օր ինձ պէս ծունկ տալիս .
Ո՞վ քան ըզպանդուխտս իքեզ է կարօտ ,
Ո՞վ զայս դառն արտօսք հեղ այս առաւօտ : . . .

Ա՛խ . . . այս արցունքներս հասնէին քեզի ,
Ու չըչորնային իհողմն օտարի .
Հասնէին քեզի , ու Կոյս բըբերուդ
Իջեցընէին նըշոյլ մի գըթուդ :

Արդեօք այն ատեն կըցընծայր ոգիս ,
Ու կըմոռնայի ըզցաւ պանդըխտիս .
Պանդըխտիս՝ ում չիք յերկրի մըխիթար ,
Ո՛չ զըլխոյն՝ ըստուեր , ո՛չ սըրտին դաղար :